

NESMRTELNÉ NÁSLEDKY

Přeložila
Kristýna Wanková

COO
BOO

I. V. MARIE

Nesmrtelné následky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

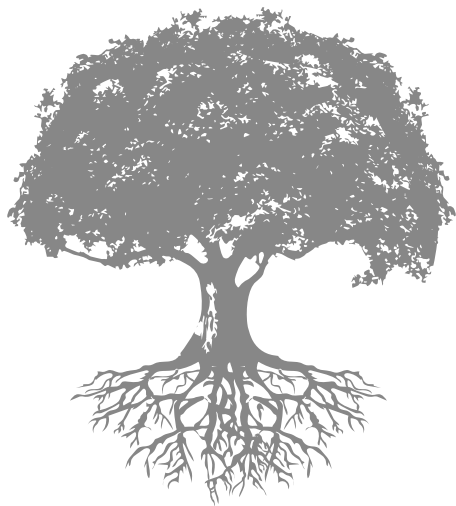
I. V. Marie

Nesmrtelné následky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NESMRTELNÉ NÁSLEDKY

I. V. MARIE

COO
BOO

Přeložila Kristýna Wanková

IMMORTAL CONSEQUENCES

Text copyright © 2025 by I. V. Marie

All rights reserved.

Jacket art copyright © 2025 by Abel Klaer

Map art copyright © 2025 by Virginia Allyn

Translation © Kristýna Wanková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4196-1

ISBN e-knihy 978-80-267-4209-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4210-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4197-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mámě a tátovi.
Nikdy bych si nevěřila,
kdybyste ve mě jako první nevěřili vy.
Te quiero millones de millones.

BLACKWOODSKÁ AKADEMIE

ASPHODEL HALL

PETTYWORTH

LITTERMAN

HLAVNÍ DVŮR

HOLSTERD

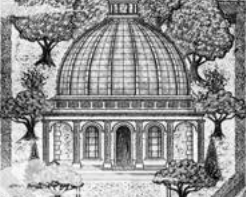
CHAMBERS & FIDDLE

IVORY

KOLEJ PRO POVÝŠENÉ

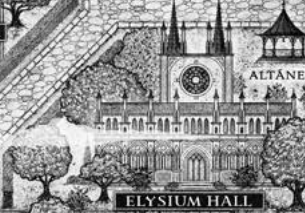
KNIHOVNA

MEMORIUM

KŮLNA

ALTÁNEK

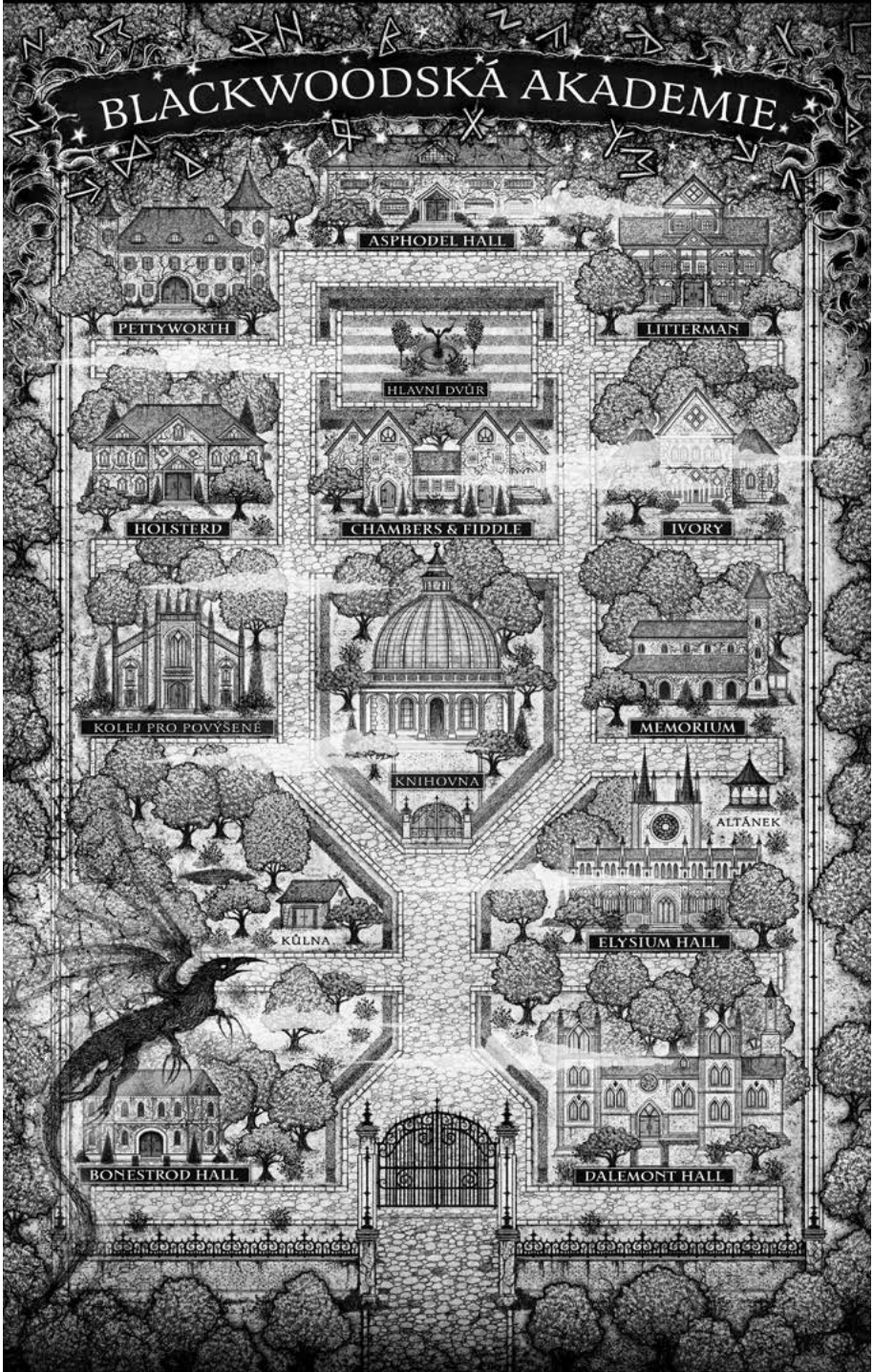
BONESTROD HALL

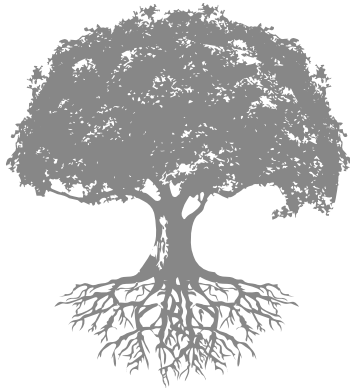
ELYSIUM HALL

DALEMONT HALL

ČÁST I

JEJÍ PÁD

1

WREN

Wren Loughyová se zamykáním pokoje neobtěžovala. Předstírat, že zabezpečené zámky a ochranná kouzla něco zmůžou, nemělo smysl, s tím se smířila už dávno. Tomu, co bylo neodvratitelné, se nedalo vyhnout. A tak když se probudila, protože jí někdo pevně přitiskl ruce na ústa, a do nosu jí pronikla vůně máty a santalového dřeva, nijak zvlášť ji to nepřekvapilo.

Vlastně to očekávala.

Znepokojoval ji však podivný sen o matce, který se jí zdál těsně předtím. Vždycky jí připadalo zvláštní, že stále mají schopnost spát a snít. Mrtví by neměli snít. Ačkoli oni zřejmě mrtví nebyli – ne doopravdy. Pohybovali se někde na hranici. Na místě nezávislém na životě a smrti, které se nachází přímo na pokraji zrození a počátku posmrtného života.

Ať už to znamená cokoli.

Nad přechodnou povahou očištění se snažila příliš nehlobat.

Skrz tenké závěsy dovnitř pronikalo sinalé světlo a ozářovalo břechťanem porostlý strop ve tvaru půlměsíce. Wren zamrkala, aby si zrak uvykl na tmou, a přesunula pozornost k vetřelci.

Pobaveně na ni shlížely břidlicově šedé oči Augustina Hughese, který zvedal pravý koutek v samolibém úsměšku.

„Snad mi to neurvalé probuzení odpustíš, Loughtyová.“
Přejel jí po tváři pozorným pohledem. „Bál jsem se, že bys začala rvát a prozradila mě. Však víš... vzhledem k tomu, co máš ve zvyku.“

Wren otráveně zaúpěla. Skutečně byla celkem známá tím, že studenty v Pettyworthu ruší. Vedoucí koleje Marigoldová už obdržela řadu stížností ohledně jejích nočních děsů, kvůli kterým se ostatní často budili a vybíhali z internátu ven.

Byla to její nedokonalost... A i ona sama souhlasila, že by potřebovala napravit.

August se k ní naklonil blíž. „Věřím, že tě můžu pustit, aniž bys ztropila scénu, je to tak?“

Wren varovně přimhouřila oči a pokusila se mu odpovědět sérií nadávek, ale její slova zanikala v jeho dlani. I tak bylo sdělení jasné.

Nezahrávej si.

August se usmál a stáhl ruku, ale pořád se k ní nakláněl povážlivě blízko. „Ta svárlivá slovíčka nejsou třeba. Nepřišel jsem se hádat, láska.“

„Tak to bys příště mohl třeba zaklepat, místo abys mi zacpával pusou dlani jako nějaký sériový vrah,“ vyštěkla a odstrčila ho. Látka noční košilky byla dostatečně silná, takže se Wren pod Augustovým vyčítavým pohledem necítila trapně, když vstala a zamířila k oknu.

Uvolnila háček, aby ho otevřela, a místnost ovanul chladný vzduch. Wren zaplavila stříbřitá záře Blackwoodu, která

v uzoučkých pramíncích pronikala hustým nočním oparem. Éterické světlo by se dalo snadno zaměnit za svit měsíce, ale Wren věděla svoje.

Tady nebyl žádný měsíc na noční obloze. Žádná Země. Žádný vesmír. Nic ze světa, který znávala.

Nic z toho v Blackwoodu neexistovalo.

Ne doopravdy.

August se opíral o dřevěný sloupek postele, paže založené na prsou a na tváři ten věčný úšklebek. Měl na sobě svou obvyklou uniformu: černé kalhoty, bílá košile s rukávy vyhrnutými nad svalnatá předloktí a přiléhavá černá vesta. Kůži pod pravým okem mu hyzdila maličká jizva, zvláštní detail, který Wren vždycky fascinoval, ačkoli se nikdy neodhodlala k tomu, aby se zeptala, kde k ní přišel.

O svých starých životech mluvívali zřídka. A ona odmítala být tím, kdo začne.

Navzdory vzájemné nevraživosti Wren dokázala připustit, že by jí August možná připadal atraktivní, pokud by se potkali, když byli ještě naživu. S tou silnou čelistí a nepodadnými tmavými kučerami byl víceméně klasicky pohledný. A navíc z něj ostatní měli až otravně velký respekt. Díky pohledu kouřových očí a snobské anglické výslovnosti se dokázal vykrotit z většiny situací. Třeba by se bývali potkali na prázdninách. Představila si, jak se August sebevědomě rozvaluje někde na pláži, svaly se mu lesknou potem a na přirozeně snědé pokožce mu ulpívají zbytky opalovacího krému, zatímco se vyhřívá v teplých paprscích slunce.

Slunce.

Bože, jak jí chybí slunce.

„Užíváš si ten pohled?“ August naklonil hlavu ke straně. „Můžu ti namalovat autoportrét, jestli máš zájem.“

Wren protočila panenky. „Co chceš?“

„Chystám se na půlnoční procházku,“ vysvětlil jakoby nic a spojil si ruce za zády.

„A napadlo tě, že bych chtěla jít s tebou, protože...?“

„Protože...“ Sundal si stříbrný prsten, který nosil na ukazováčku, a vyhodil ho do vzduchu, jako by to byla mince. „Čirou náhodou mám spolehlivé informace, že dneska v noci spadne do Blackwoodu nová studentka.“

Wren bezděčně celá ztuhla. Existovala velká pravděpodobnost, že August lže, protože rozhodně nepatřil k nejspolehlivějším lidem v Blackwoodu, ale i tak to bylo šokující pomyšlení.

Obecně se vědělo, že k příchodu nového studenta dochází zřídka, jednou za několik desítek let. V Blackwoodu šlapalo všechno jako hodinky a harmonogram se porušoval jen výjimečně. Akademie se pyšnila udržováním pořádku, rovnováhy a tradic. Jenže nový student dorazil ani ne před rokem, takže jestli August mluví pravdu... pak se harmonogram změnil.

„Dejme tomu, že ti věřím,“ řekla Wren. „Proč bych se na to ale s tebou šla dobrovolně podívat?“

„Prosím tě, Loughyová.“ August se uchechtl. „Jsi nejsoutěživější ze všech lidí, které jsem měl tu smůlu potkat. Nepředstírej, že si v té svojí hezké hlavičce neděláš bez ustání starosti.“

„To není pravda.“ Byla. „Nenapadlo tě, že na mě třeba přenášíš vlastní nejistotu? Možná jsi to ty, kdo se obává, aby nějaký student nebyl lepší průvodce.“

August se zasmušil. „Průvodce?“

Wren ztuhla v ramenou. „Ano. To přece jsme, ne?“

„Ne.“ S tvrdým výrazem ve tváři k ní přistoupil o krok blíž, stará dřevěná podlaha zaúpěla pod vahou jeho kožených bot. „My duše *sklízíme*. Nedržíme se s nimi za ruce a nehopsáme

společně vstříc západu slunce.“ Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Bože, Loughyová. Čekal bych, že po takové době už o tom budeš mít trochu představu.“

„To není...“ Wren natáhla vzduch do plic. Neměla náladu pouštět se do další z jejich obvyklých diskuzí. A upřímně řečeno byla skutečně zvědavá. Nedokázala potlačit tu nefalšovaně lidskou část svého já, která toužila dozvědět se víc. Která prahla po tom, aby hlouběji porozuměla všemu, co ji obklopovalo.

Přemýšlela, jestli se ta potřeba časem vytratí – *kdy* se vytratí.

„Podívej,“ vzdychla. „Říkám jen, že možná oba zlehčujeme svoji zvědavost. Možná nám oběma opravdu záleží na tom, abychom byli dobří v tom, co děláme. Abychom v tom byli nejlepší. Možná...“

„Jasně,“ skočil jí August do řeči a mávl rukou. „Oba jsme soutěživý hovada. Chápu, co máš na mysli.“ *Soutěživý hovada*. Taky se to tak dalo říct. Sama by jejich bouřlivý vztah popsala spíš jako vztah dvou *zapřísáhlých rivalů*, ale neobtěžovala se ho opravit.

Od té doby, co Wren zemřela a propadla se do Blackwoodu, se jí August zarýval do existence jako nějaká otravná, ostrá, hnisající tříška, která nešla vytáhnout, ať se Wren snažila sebevíc. Nevěděla tak docela, proč se rozhodl, že bude do konce věčnosti dotírat právě na ni, ale raději do spletité mysli Augustina Hughese nešťourala.

Protáhla se kolem něj a loudavým krokem zamířila ke skříni. Oblékla si svůj obvyklý černý trenčkotový kabátek a pozorovala Augusta v zašlém zrcadle na toaletním stolku. Bezmyšlenkovitě přejížděl ukazováčkem po hřbetech starých, v kůži vázaných učebnic, které trůnily na Wreniných policích.

„Jak si můžeš být jistý?“

Nevzhlédl k ní. „Čím?“

„Že vybrali novou studentku,“ upřesnila Wren a nenápadně si do kapsy kabátu vložila svou oblíbenou stříbrnou dýku. „Úplně by tím narušili harmonogram. Není to ani rok, co sem přišel ten nováček...“

„Emilio,“ dokončil August místo ní. „Ano. Vím o tom.“

„To není odpověď na moji otázku.“

August ustal v pohybu a pohlédl na ni přes rameno. „Vážně ti dělá takové potíže mi důvěřovat? Bude to mnohem větší zábava, když se přestaneš pořád vyptávat.“

Wren věděla, že zodpovědné by teď bylo odmítnout. A bylo by to snadné. Mohla by ho poslat pryč, zalézt si zpátky do postele a předstírat, že ji ani nikdy neprobudil. Ale jestli dnes do Blackwoodu skutečně přijde nová studentka, chtěla o tom zjistit víc.

„Fajn,“ vzdychla a ukázala na dveře. „Veď mě.“

August se vítězoslavně usmál. „Tak se mi líbíš.“ Luskal prsty a dveře se dokořán otevřely. „Až po tobě.“

Wren prošla kolem něj, aniž by věnovala pozornost samolibému výrazu, který měl ve tváři.

Cestu ozařovalo oranžové světlo plamenů tančících v desítkách železných svícňů podél stěn. Úzkou chodbu zdobila temně rudá tapeta, jejíž léty sešlé okraje se odlupovaly a kroutily v roztřepených cárech. Skrze zeď dovnitř pronikaly tenké šlahouny zeleně, které se jako pavučina táhly vzhůru ke stropu.

Wren při chůzi přejížděla po stěně špičkou prstu. „A... jsi připravený na ztřejsí zkoušku u Calligana?“

August pozvedl obočí a udiveně se na ni podíval. „Lough-tyová, lásko, ty se se mnou pokoušíš konverzovat?“

„Já se...“ Wren prudce zastavila, cítila, jak se jí po hrdle rozlévá nevíтанá horkost. „To tys vytáhl z postele mě!“

August se opřel o zeď. „Nikdo tě do ničeho nenutil.“

„No, ale moc možností jsi mi nedal.“

„Bože...“ Podrážděně si přešel rukou po tváři. „Hele, pořád se ještě můžeš otočit. Jsme pár metrů od tvého pokoje. Vážně nepotřebuju, abys ze mě dělala zloducha za to, že jsem tě někam *pozval*.“

Po levé straně se s vrznutím otevřely dveře.

„Můžete se ztišit?“ Ve vchodu do pokoje stála Maya Romerová, černé krátce střižené vlasy jí rozčepýřené trčely do stran. „Chápu, že vy dva možná odpočinek neuznáváte, ale my ostatní se snažíme spát.“

„Promiň, Mayo.“ Wren se na ni omluvně usmála. „Jen se jdeme projít.“

„Po večerce?“

August k ní přistoupil blíž. „Máš s tím problém?“

Maya bezděčně ucukla. „Ne. Ale... Prý se u hlavního dvora pohybuje skupina Povýšených. Nejméně tucet studentů už prý poslali do polepšovny.“ Natáhla krk a nervózně se rozhlédla po chodbě. „Nemyslím si, že je dobrý nápad, abyste pokoušeli štěstí zrovna před Decenále.“

Wren tiše zaklela. *No jistě*. Tolik se obávala příchodu nové studentky, až málem zapomněla, že zahajovací ceremoniál se koná už zítra večer. Kdyby je chytili... mohla by tím přijít o šanci na nominaci.

Každých deset let byli z řad studentů voleni účastníci takzvaného Decenále. Ze stovek žáků akademie mohl nominaci získat jen jeden, kterého na základě schopností a talentu pečlivě vybíral ředitel spolu se šesti vedoucími kolejí. Zvolený kandidát pak musel podstoupit čtyři zkoušky, v nichž se testovaly jeho magické dovednosti. Pravda byla taková, že zkoušky byly spíš formalita. Tradice stará jako Decenále samotné. V celé historii Blackwoodu se nestalo, aby nějaký kandidát ve zkouškách neuspěl.

Ačkoli samozřejmě existovala možnost získat v tom prvenství.

Po absolvování všech zkoušek dostal kandidát na výběr: formálně odpromovat a stát se oficiálním Povýšeným, nebo se vrhnout do neznáma, přejít na Druhý břeh a dát své duši odpočinout.

Jednou provždy.

Potíž byla v tom, že nikdo netušil, jak to na Druhém břehu vypadá. Byl to risk. Skutečný hazard.

Pro Wren byla volba naprosto jasná. Studenti z řad Povýšených měli svobodnou kontrolu nad vlastní magií a byli zbaveni věčné povinnosti sklízet duše. Bydleli ve zvláštní budově v kampusu a jejich úkolem bylo pomáhat vedoucím kolejí s vyučováním. A přesně to měla Wren v plánu, kdyby ji do Decenále vybrali.

Už jenom odstranit z té rovnice Augusta.

„Nechytí nás,“ slíbila. „Máš moje slovo.“

Maya přikývla, unaveným mávnutím je propustila a zavřela dveře. August s odfrknutím začal rázovat vpřed, zatímco Wren se ze všech sil snažila udržet s ním tempo.

„Měla by si začít hledět svého,“ zabručel na půl pusy.

„Náhodou je milá,“ namítla Wren. „Už jsi slyšel, že lidi můžou být *milí*, ne?“

„Ani ti nevím. Můžeš mi to popsat?“

„Haha. Moc vtipný.“ Wren protočila panenky. „Sám by ses měl pokusit být trochu milejší. Někteří lidi si začínají myslet, že jsi chodící mrtvola. Nic než zlomená duše bez citů a emocí.“

August se ušklíbl, ale Wren by přísahala, že v jeho šedých očích zahlédla záblesk čehosi, co mohla být lítost. „Ne, moje sladká Loughyová. Kdybych ztratil všechny city a emoce, stal by se ze mě Demien. A i když vyhlídka na neomezenou

moc je vážně skvělá, obávám se, že moje lidskost je pořád v podstatě nedotčená.“

Zatím.

Wren si dokázala představit Augusta jako člena řádu Demienů. Vlastně už si to představovala nespočetněkrát.

Ačkoli přesné místo, kde se řád Demienů zdržuje, zůstávalo tajemstvím, kolovaly zvěsti, že se pohybují někde hned za periferií Blackwoodu, skrytí v okolních lesích mezi pokroucenými větvemi a trouchnivějícím listím. Demieni uctívali vyšší mocnost, jakousi neurčitou entitu známou jako Bezduše, která jim propůjčovala schopnost zbavit se své lidské stránky a získat přístup k magii stínů.

Za dobu existence Blackwoodu už se několik studentů rozhodlo projít železnou branou, aby vyhledali řád Demienů a obětovali lidskost, která jim ještě zbývala, výměnou za nevyčerpatelný zdroj moci. Jenže stát se Demieniem znamenalo zcela se vzdát své lidské podstaty. Té, kterou si uchovali i poté, co skončili v Blackwoodu. Té, která toužila po domově. Po poutu s ostatními.

Říkalo se, že čím víc magie stínů Demien využije, tím víc se změní jeho duše, která se rozkládá a hnije, až z člověka zbyde jen stín. Bez morálního kompasu. Bez svědomí, které by vedlo jeho skutky. Stíny naleptávají jeho duši a pomalu pohlcují každý kousíček osobnosti, kterou býval.

A jakmile ho pohltní celého... není cesty zpět.

„Ale, přestaň si lámat tu svoji hlavičku.“ August s chechotem zabočil za roh. „I odsud slyším, jak ti to tam šrotuje. Nemám v úmyslu přidat se k řádu Demienů. Akorát mě baví tě vytáčet.“

„Jasně. Tak to jsem ráda, že nemáš v plánu přidat se ke kultu vymytých mozků. Chceš za to nějakou cenu? Nebo slavnostní pochod na tvoji počest?“

„Není třeba.“ August se na ni usmál přes rameno, právě když dorazili ke klenutým dřevěným dveřím, kterými se vcházelo do Pettyworthu. „Vidět tvůj výraz, až mě letos vyberou do Decenále, mi bude jako cena bohatě stačit.“

„Ty si teda hodně troufáš.“ Wren svou zuřivost schovala za netečný úsměv. „Je dost možné, že tě ani nenominují. *Opět*. Kolik let že už tady jsi, starouši? Přinejmenším sto?“ Pozvedla obočí a spokojeně se zakřenila. „Být sebou, dělám si starosti.“

„Zbývá mi ještě spousta času,“ zamumlal August nesouhlasně. „Většinou trvá *stovky* let, než se u studentů začne projevovat Zapomínání. Ještě nějakou dobu se mě nezbovíš.“

Při zmínce o obávaném přechodu se Wren otrásla a vítězoslavný pocit z podařeného zásahu se rozplynul.

Zapomínání.

Byl to způsob, jakým si Blackwood udržoval rovnováhu, součást přirozeného pořádku. Když student v Blackwoodu strávil několik staletí, začal pomalu přicházet o vzpomínky na předchozí život, což bylo znamení, že jeho duše je připravená přejít do další fáze. Jakmile takový student dočista zapomněl, kým býval, když ještě žil, byl z Blackwoodu jednou provždy vyloučen a poslán do Éteru, v němž po zbytek své existence sklízel ztracené duše. Také z toho důvodu museli studenti chodit každý týden sklízet duše – aby se připravili na svou povinnost na věčnosti. Mohlo to sice znít pochmurně, ale byl to zkrátka a dobře cyklus posmrtného života, nebo alespoň to jim tvrdili vedoucí kolejí. Na Blackwoodské akademii byl stálý počet asi pěti set studentů a Zapomínání bylo způsobem, jak se škola zbavila jednoho studenta, aby mohla přivítat jiného.

A také to byl důvod, proč všichni tak zoufale toužili po nominaci.

Decenále skýtalo jedinou únikovou cestu před jinak nevyhnutelným koncem.

„A už...“ Wren se snažila najít správná slova, až se z toho zajíkla.

„Ne,“ odpověděl August, který nějak vycítil, na co se ho chce zeptat. „Moje vzpomínky jsou stále nedotčené.“

„To je dobře... uvědomuješ si to, že jo?“ Wren ho ostražitě sledovala. „Vím, že vzpomínky můžou být bolestné, ale těžko budou horší než sklízet po zbytek existence v nekonečné smyčce ztracené duše.“

Augustovi se po tváři mihl ztrápený výraz. Na jeden napjatý okamžik už si Wren myslela, že August snad naruší tu zeď, která mezi nimi stála, a nechá ji nahlédnout do své minulosti.

Ale on se zkrátka jen chraplavě uchechl a řekl: „No, s tím už si nebudeme muset dělat starosti. Vzhledem k tomu, že jsem žhavý kandidát na Decenále.“

„A to si myslíš proč?“

„Protože mi to řekla sama vedoucí koleje Marigoldová.“

Wren zařala pěsti v návalu vzteku, který jí probublával v hrudi. „Vážně?“

„Jo.“ August k ní přistoupil. „Vadí ti to?“

„Vůbec ne,“ odpověděla a na znamení vzdoru se k němu přiblížila ještě víc. „Vzhledem k tomu, že to není pravda.“

„Myslíš, že lžu?“ zeptal se August spíš pobaveně než uraženě.

„Já vím, že lžeš.“

„Tobě bych já nikdy nelhal, lásko. Zkrátka nemáš dost velkou představivost.“

Wren zaúpěla, začínala ztrácet trpělivost. „A to má znamenat co?“

„Znamená to, že ses možná nezamyslela nad tím, jak jsem se k té informaci dostal.“ V šedých očích se mu spokojeně

zablýsklo. „Byla bys překvapená, co dokáže takové menší mentální popostrčení.“

Wren nevěřičně vydechla. „Tos neudělal.“

August se vítězoslavně ušklíbl. „Ale udělal.“

„Nemůžeš na vedoucí koleje používat duševní magii,“ zájímala se Wren. „To je jasné porušení pravidel!“

„Ale, zas tak dramatické to nebylo. Jen jsem ji trochu pošťouchl. Jenom menší jiskřička, abych z ní tu informaci dostal.“

„Naboural ses jí *do myslí*.“

August nakrčil obočí. „A odkdy tobě sejde na pravidlech Blackwoodu? Nepamatuju si, že by ses chovala tak upjatě, když jsi minulý týden použila kouzlo neviditelnosti, abys po večerce proklouzla ven.“

„To je něco jiného.“

Wren necítila potřebu se obhajovat. Pravda byla taková, že se v noci často převalovala v posteli. Trápily ji sny o životě, který nechala za sebou. V Blackwoodu strávila už osmnáct let. Stejně dlouhou dobu, jakou byla předtím naživu. Ale ještě stále se jí nepodařilo utišit ten hlas v hlavě, který tak bolestně toužil po domově. Když si to dovolila, pořád si jasně vybavovala dlouhé letní procházky podél pobřeží i mořskou pěnu mezi prsty u nohou. Svěží podzimní vánek šustící nažloutlým listím nad rodinným domem na pobřeží Maine. Zasněžené dny, které trávila zachumlaná u krbu poslechem Etty Jamesové a pečením zázvorových sušenek.

Matku, s vlasy rudými, jako má ona sama, usazenou u klavíru. Její pokožku ozdobenou vráskami z prosmátých let.

„To mi zní jako alibismus,“ vrátil ji August do reality. „Ale možná je načase, abys mi prostě pogratalovala k nadcházející nominaci.“ Zastrčil si ruce do kapes a toužebně si povzdechl. „Augustine Hughes. Člen Povýšených. Zní to pěkně.“

„Možná jsi žhavý kandidát,“ prohlásila Wren s určitou hořkostí, „ale to já taky.“

Pokrčil rameny. „Asi máš pravdu. Ale... duše sklízím rychleji než ty. A to navzdory tvojí otravné schopnosti dostávat neustále dobré známky v celkovém pohledu skutečně něco znamená.“

„No. Asi nebudu první holka, která ti to řekne, ale že jsi rychlý, neznamená vždycky, že jsi dobrý.“

„Tak jsem to ne...“ August se zarazil a tiše se zasmál. „Víš, Loughtyová, ty jsi možná jediná, kdo má dost drzosti se mnou takhle mluvit. A v mém starém životě by to už vůbec...“

„Ale?“ Wren zvedla obočí v předstíraném překvapení. „Že by nám tajemný a vyhýbavý Augustine Hughes přece jen řekl něco o svém starém životě?“

Ušklíbl se.

„Leda tak v příští věčnosti.“

Wren se zmocnil tichý vztek. Bože, ten ví, jak ji vytočit.

„Aha.“ August se opřel o rám dveří. „Tady máme ten známý pohrdavý pohled. Že bych se trefil na komoru?“

„To zrovna.“

Věděla, že tím jen uspokojuje jeho perverzní potřebu dohánět ji k šílenství, ale stejně se nedokázala ovládnout a nepropadnout hněvu. Spíš se právě rozhodovala, jestli se na něj má vrhnout a zakroutit mu krkem, nebo jestli mu má svojí ukrytou dýkou vypíchnout oko. Ani jedno se však nejevilo jako rozumné, vzhledem k tomu, že bez ohledu na vynaložené úsilí nebylo možné Augustina Hughese zabít.

„Ale no tak,“ dobíral si ji. „Není nutné sahat k násilí. Takové hlouposti už máme za sebou, ne?“

„Co já vím. Možná by stálo za to to vyzkoušet.“

„Můžeš mě bodnout,“ navrhl August a nezaujatě pokrčil rameny. „To ti vždycky zlepší náladu.“

„Sice mi přináší velkou radost, když tě mučím, ale nemusíš se bát. Nebudu riskovat nominaci jenom proto, abych ti zase zlomila vaz nebo tě shodila ze střechy.“ Wren se ušklíbla a založila si ruce na prsou. „Aspoň ne na veřejnosti. V soukromí tě možná sem tam trochu zmrzačím. Abychom si udrželi dobrou náladu.“

„To je od tebe velkorysé.“ August se uchechtl.

Wren vykročila kolem něj vpřed, ale on rychle natáhl ruku a zatarasil jí cestu.

Vzdychla. „S dovolením.“

„Zapomněla sis about boty. Nerad bych, aby ses zranila.“ Oba se při tom pomyšlení usmáli.

Bolest.

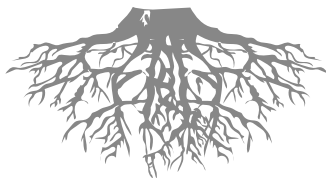
Wren nikdy nenapadlo, že by ji mohla postrádat. Ostré štípnutí, když se řízla o papír. Bodavý tlak menstruačních křečí. Pulzující, tupá bolest migrény. Toužila po ní. Oni oba. Proto se vzájemně nemilosrdně trýznili, v zoufalé snaze najít způsob, jak se přese všechno přece jen cítit naživu.

Ale ke svému zklamání byli pokaždé neúspěšní.

Wren položila dlaň Augustovi na paži. Konečky prstů mu přešla po kůži a on pod jejím dotykem napjal svaly. Věděla, že aspoň to August ještě pořád cítí. Ten nával... něčeho. Z toho, že jsou u sebe příliš blízko. Z překročení hranice, která by neměla být překročena, a dokonce ani uznána.

„Myslím, že to zvládnou,“ řekla s kyselým úsměvem, on spustil paži a lenivým máchnutím ruky jí pokynul kupředu. „Ale jako vždycky ti děkuju za zájem, Auguste.“

2

EMILIO

Emilio Córdova si přiložil hořící knot svíčky k předloktí a zachmuřil se. Cítil pach spáleného masa. Viděl, jak se mu na snědé kůži tvoří zkrabacený, puchýřkovitý šrám. Dokonce na paži cítil jemný, lehounký dotek, jako by se mu o ni otřelo píрко.

Povzdechl si, odložil svíčku a sledoval, jak se rána téměř okamžitě hojí.

Další nesmyslný pokus cítit se jako člověk, který znovu zhatila neměnná skutečnost, že Emilio není živý. Musí si to neustále připomínat. Dokonce si to naškrábal na kousky papíru, s nimiž si vytapetoval stěny ložnice.

Nejsi živý.

Stačí, když se s tím smíří. Aspoň tak mu to říkali. Ale jak se má Emilio smířit s tím, že nešťastnou náhodou zemřel v krásném věku sedmnácti let? Tu party si pořád vybavoval. Stroboskopické světlo nejrůznějších barev blikající po celé místnosti. Dunění basových tónů v hrudníku. Hořkost pilulek na jazyku a sladká beztížnost, která následovala.

Jenže ta sladká beztížnost byla příliš sladká.

A takhle dopadl.

Mrtvý.

Nejhorší bylo, že netušil, proč nepřešel na Druhý břeh. Jistě, měl svoje nedokonalosti, ale vážně to byl dostatečný důvod k tomu, uvrhnout ho do věčného neklidu? To si nemyslel. Ale všechno zase tak strašné nebylo.

Vždycky si přál, aby magie skutečně existovala.

„S tímhle musíš přestat,“ ozval se nad ním známý hlas se silným francouzským přízvukem, který se melodicky vlnil místností. Emilio vzhlédl k balkonu lemujícímu druhé poschodí knihovny a uviděl Oliviera s dlouhýma nohama spuštěnýma ze zábradlí. „Nikdy se to nezmění. Vždycky se ti to zahojí.“

Emilio nečekal, že by dnes v noci na někoho narazil. Bylo po večerce a zítra se měl konat zahajovací ceremoniál Decennále, takže většina studentů nechtěla riskovat, že by je někdo přistihl venku. Emilio měl ale dost rozumu, než aby si nalhával, že má sebemenší šanci na nominaci. Poslední dobou si zvykl vkrádat se po zavírací době do knihovny, zkoumat starodávné svitky a skládat na sebe hory učebnic. Bylo to jeho tajné potěšení. Jeho nejoblíbenější druh opojení. *Intoxikace vědomostmi*. Ačkoli byl v Blackwoodu teprve rok, často měl pocit, že zná akademii lépe než ostatní, protože si pamatoval každičký fakt, který mu přišel pod ruku. Třeba že díky umístění v centru očištnice je Blackwood středobodem magických sil. A že Éter – meziprostor pro přechod ztracených duší – se nachází v realitě mimo jejich chápání, do níž se mohou dostat jedině portálem ukrytým v Opálové komnatě. Nebo že akademie ve svých cihlových budovách a rozlehlých sálech udržuje vratkou rovnováhu posmrtného života.

Existovala však slepá místa. Určité aspekty působily nejasně a studentům o nich nebyly přístupné žádné konkrétní in-

formace. Emilia vždycky zajímal původ Blackwoodu – jak ke vzniku akademie vůbec došlo. Ale nic se nedozvěděl. Jen jakési prosté tvrzení, že škola existovala zkrátka vždycky, vznášejíc se v srdci očištěnce jako životně důležité vlákno složitě sítě, z níž se skládá posmrtný život.

„Na co myslíš?“ Olivierův vřelý hlas vrhl Emilia zpátky do reality.

„Myslím na to, že mě musíš přestat špehovat.“ Emilio si posbíral učebnice, začal je cpát do aktovky a ignoroval přitom zděšený poplach, který mu vrískal v hrudi. Stávalo se mu to často, obzvlášť v přítomnosti Oliviera. Bylo to nádherně lidské. A v tomto okamžiku naprosto nevhodné.

„Nešpehuju tě. Možná tě to překvapí, ale nejsi jediný, kdo si rád užívá ticho a klid.“

Olivier luskl prsty a v obláčku černého dýmu se zjevil před Emiliem.

„Sakra...“ Emilio tiše zaklel a roztřeseně vydechl. „Říkal jsem ti, abys to nedělal. Máš přece nohy. Tak je použij.“

Olivier se zamračil a odfoukl si z očí pramínek jemných blondátých vlasů. „Ale to vůbec není taková zábava. A navíc mi dalo dost zabrat, než jsem se naučil přemístovací kouzlo. Tak ho využívám.“

„A děláš to i teď?“ Emilio si ho obezřetně prohlížel. „Využíváš *mě*?“

„Jak to myslíš, miláčku?“

„Nedám ti odpovědi na zítřejší zkoušku u Calligana. To už znova neudělám.“

Olivier se zašklebil jako nešťastné batole. „Ale no tak, Emilio. Od čeho jsou nejlepší přátelé? Nepomáhají si snad, když jde do tuhého?“

„My...“ Emilio obsáhl rukou prostor, který je dělil, „nejsme nejlepší přátelé.“

„Dobří přátelé?“

Emilio si zkrřížil ruce na prsou.

„Známi?“

Emilio si hlasitě povzdechl.

„No dobře. Stejně je nebudu potřebovat.“ Olivier se volným tempem vydal k otevřenému oknu a zkušeně přitom překračoval tlusté šlahouny vinoucí se po podlaze. „Jestli je to tvůj způsob, jak se tu s tím vypořádat, tak fajn. Ale oba víme, že bys tady na tom bezútešném místě přišel o rozum, kdybych ti nedělal společnost.“

Emilio už už odpověděl, ale pak se kousl do jazyka a přehodil si přes rameno popruh brašny. Vyrazil ke dveřím, když vtom Olivier přispěchal zpátky a jemně ho uchopil za zápěstí.

„Počkej.“

Znělo to jako bezdechý šepot. Emilio pod dotekem ruky na zápěstí ztuhl. V jiném životě by Olivier pod konečky prstů určitě cítil splašené bubnování jeho pulzu. Nervozitu kolující v žilách. Ale teď? Nebylo cítit nic. Jen zející prázdnota vibrující v prostoru mezi nimi.

„Neodcházej,“ špitl Olivier. „Nechci tě otravovat. Jenom... Jenom si vážně přeju, abychom byli přátelé.“

„Proč?“

Olivier pokrčil rameny. „Protože mi připadáš... jako dobrý člověk. A na něco takového tady jeden jen tak nenarazí.“

Emilio zavrtěl hlavou. „Mýlíš se.“

„Vážně?“

Emilio od Oliviera odtáhl ruku a nedbal pocitu duté prázdnoty, který to v něm vyvolalo. „Kdybych byl skutečně dobrý člověk, neskončil bych tady. Očividně jsem musel udělat něco, čím jsem si to zasloužil.“

„Zblázníš se, jestli se budeš snažit pochopit, proč si tě Blackwood vybral.“ Olivier mu zelenýma očima pátral ve

tváři. „Radím ti, abys svoji situaci přijal jako něco nevyhnutelného. Není nic, cos mohl změnit. Nic, cos mohl udělat jinak. Prostě je to... tak.“

„Pěkně filozofuješ,“ zabručel Emilio a odfrkl si. „Odkdy jsi tak moudrý?“

„Vždycky jsem byl moudrý,“ prohlásil Olivier hrdě. „To jen ty sis usmyslel, že mi nebudeš naslouchat.“

Emilio se skutečně často ze všech sil snažil Oliviera ignorovat a vytlačit ho ze svých myšlenek. Nic osobního v tom nebylo. Jen si slíbil, že nebude usilovat o to, aby si udělal přítele. Byl mrtvý. Tak k čemu to? A jestli chce někdy v budoucnu získat nominaci, musí se soustředit na učení, a ne na Olivierovy fantaskní příhody, které jsou často jedna jako druhá.

Ne že by snad s Olivierem nebyla zábava. Byl závanem čerstvého vzduchu v prázdné propasti, která pohlcovala většinu Emilioových dní. V Blackwoodu všechno halila nadpřirozená mlha, šedivá atmosféra, která pronikala do každé skuliny jejich světa.

Ale do Oliviera ne.

Olivier byl sluncem. Světlou štěrbinou v temnotě. Plápolajícím ohníčkem v chladné a neúprosné tundře. Snad se s ním Emilio cítil normálně. Jako skutečný, hmatatelný člověk, a nejen jako jakási vznášející se entita nacpaná do masité formy. Ale nahlas by to nepřiznal. Nebylo třeba přifukovat Olivierovo už tak rozvinuté ego.

Hluboko uvnitř však Emilio věděl, že jestli má něco jako přítele, je to Olivier. Věděl, že kdyby jim nařídili, ať se rozdělí do dvojic, setkali by se pohledy a mlčky se smluvili. Beze slov, jen podle pokývnutí hlavy by oba okamžitě poznali, co si ten druhý myslí. Spojení jakýmsi poutem. Vzájemným porozuměním.

Já vidím tebe. Ty vidíš mě.

„... a vím, že jsem byl otravnější než jindy, ale to je jenom tím, že se čím dál víc strachuju kvůli Decenále...“ Olivier nepřestával mluvit, jenže Emilio ho nevědomky přehlušil burácením vlastních myšlenek. „... a že tě nominujou a necháš mě tu samotného.“

Emilio se k němu s náhlým zájmem přiklonil. „Ty si myslíš, že mě zvažujou na nominaci? A proč prosím tě?“

„Kvůli tvým známkám přece. Všichni vědí, že patříš k nejlepším ze třídy.“ Olivier pokrčil rameny. „A navíc tě všichni vedoucí kolejí naprosto zbožňujou.“

Emilio zrudl a pohlédl ke dveřím. „Ale vůbec mi nejde sklízení duší.“ Neříkal to ze skromnosti. Ve sklízení byl přinejlepším průměrný. Posledních pár úkolů, které měl v Éteru splnit, dopadlo téměř katastrofálně, a skončilo by to ošklivým selháním, kdyby mu Olivier nepřispěchal na pomoc a nedal to za něj do pořádku. „A bude to moje první Decenále. Přece mě nevyberou hned napoprvé.“

Olivier odmítavě mávl rukou a vyrazil zpět k oknu. Emilio ho následoval a vyhlédl do rozhlehlého dvora za zamlženým sklem. Prostranství pokrýval závoj mlhy, ale on přesto matně rozeznával obrysy studentského ubytování v dálce a mihotavé vzdálené světlo svíček ozařující klenutá okna.

„Ve sklízení se časem zlepšíš. Tvoje výhoda, která tě odlišuje od ostatních, je schopnost pamatovat si hory informací, jako bys byl živoucí encyklopedie.“ Olivier se zachichotal a nakrčil nos. „No, *živoucí* možná zrovna ne, ale víš, jak to myslím.“

„No a?“ pokrčil Emilio rameny. „S vědomostmi to nikam nedotáhnu.“

„Vědomosti jsou *zásadní*“, namítl Olivier. „Jsou zdrojem moci. Ozvěnou samotného života. A když dokážeš vědomosti strádat tak rychle, že se o tom nám ostatním ani nesní, tak jsi přínosem.“

„Jasně,“ zamručel Emilio. „Přínosem. Jako kolečko ve stroji. Něco, co se dá využít a zmanipulovat...“

„Tak jsem to nemyslel.“ Olivier položil Emiliovi ruce na ramena. „Ty, miláčku, jsi přínosem sám sobě. A tak by to mělo být u každého Povýšeného.“ Protože Emilio neodpovídal, Olivier si ho začal pozorně prohlížet. Z výrazu tváře se dalo vyčíst, že mu to došlo téměř okamžitě. „Ty se... nechceš stát Povýšeným?“

Emilio se ošil. „Říkáš to překvapeně.“

Olivier z něj sňal dlaně a opřel se o okno. „No protože... nedokážu si představit, jak někdo může chtít přejít na Druhý břeh. Co když prostě... přestaneš existovat?“

„To nemůžeš vědět,“ namítl Emilio. „Co když je na Druhém břehu vážně...“

„Ale prosím tě.“ Olivier se uchechtl, jenže jeho slova v sobě nesla neobvyklou hořkost. „Snad bys nevěřil tomu, že nás na Druhém břehu fakt čeká nějaký nebeský ráj.“

„Já nevím,“ špitl Emilio a až příliš dobře si uvědomoval, jak mu rudne krk. „Něco tam být musí, ne?“

„Jestli jsem se v Blackwoodu něco naučil,“ řekl Olivier a vytáhl se na okenní římsu, „tak to, že primitivní představy lidí o smrti nejsou nic víc než zkratka. Jednoduché, jasné odpovědi, které lidi svými ptačími mozečky dokážou pochopit. Určitě ti nemusím vysvětlovat, že posmrtný život je mnohem složitější, než aby v něm fungovalo jasné rozdělení na dobro a zlo. Je... komplexní. A vzhledem k tomu, že nikdo vlastně netuší, co na nás na Druhém břehu čeká, nemám úplně chuť vrhnout se do neznáma, abych pak skončil někde, kde se mi to nebude tak docela zamlouvat.“

„Takže bys radši navždycky existoval tady?“ zeptal se Emilio. „V Blackwoodu?“

Olivier zamrkal, jako by takovou otázku nečekal.

„Jo... asi.“

„Ale to by ses nakonec proměnil a prodělal přechod,“ připomněl mu Emilio. „Zapomněl bys, kým jsi býval. Celý svůj starý život. Svoje vzpomínky.“

Olivier se zašklebil. „Ještě mi zbývá nějaký ten čas, než se budu muset začít bát Zapomínání.“

„Kolik času?“

„To...“ Olivier se zasmál, ale pohled mu kalila jakási temnota. Jako by mu na ramena zničehonic dosedla nějaká tíha. „Se mnou si nedělej starosti, Emilio. Jsem nezničitelný. No ale *ty*...“ Potřásl hlavou. „Musí existovat způsob, jak tě přesvědčit, aby ses nevydával na Druhý břeh.“

Emiliovi se prudce sevřela hrud'. Chtěl Olivierovi říct pravdu... že část jeho já zoufale touží dokázat, že je dostatečně dobrým člověkem, aby mohl přejít. Že je toho hoden. Trápilo ho to téměř každý den už od chvíle, co sem dorazil. Pochybnosti. Nejistota.

Možná totiž *není* dostatečně dobrý. Možná si ten trest zaslouží. Emilio byl odjakživa zbabělec, zmítaný rozpaky a nedostatkem sebevědomí. Nikdy se *skutečně* o nic nesnažil. Rodiče ho milovali, ale on věděl, že neustále čekají, kdy konečně zabere. Kdy rozvine svůj potenciál.

Jenže on jim připravil jen zklamání.

„Emilio?“ Olivier na něj soustředěně hleděl, tvář ustarané zachmuřenou. „Jsi v pořádku?“

„Já nevím.“ Emilio se poškrábal v týle. „Prostě... prostě bych chtěl, abych o tom nemusel přemýšlet. Přál bych si být pořád naživu.“

„Jenže nejsi,“ vpálil mu Olivier překvapivě tvrdě. „A přesto existuješ tady. Můžeš myslet. Můžeš mluvit. Můžeš *cítit*. Jasně, možná nemáš pulz a nepociťuješ bolest a spousta věcí tu nedává smysl, ale... jsi tady. A buď se můžeš dál užírat a prah-

nout po životě, který už ti nepatří, nebo se můžeš chopit existence, která ti byla dopřána.“ Ostře se nadechl a v očích se mu lišácky zablýsklo. „A kromě toho to není celé *zas tak* strašné. Kdybys neskončil v Blackwoodu... nikdy bychom se nepoznali.“

Emilio se zajíkl. Právě se snažil zformulovat souvislou odpověď, když jeho pohled upoutal nějaký pohyb venku. Přiběhl k oknu a loktem se teď těsně dotýkal Oliviera. Z té blízkosti se mu bezděčně stáhl žaludek, ale dělal jakoby nic.

„Podívej.“

Dvě postavy. Holka a kluk, odhadoval. Kluk byl vysoký, měl rozložitá ramena a havraní kudrny, které ozařovalo nadpřirozené blackwoodské světlo. Dívka měla ryšavé vlasy spletené do rozlitaného copu sahajícího až po pás.

Zvláštní.

Nebyla obutá.

„Není to...“ Olivier se odmlčel a naklonil se blíž k oknu. „Myslím, že to jsou August a Wren. Vypadá to, že míří k hlavní bráně.“

Emilia zachvátil děs. Poslední, na co by chtěl v temnotě noci narazit, byla tahle nechvalně známá dvojka. Nikdy nesebral dost odvahy, aby na Wren promluvil, protože byla nejlepší ve třídě a patřila k nejchytřejším lidem, které kdy potkal. A August byl... no... zkrátka *August*. Stačilo spočinout na něm pohledem o něco déle a hrozilo, že člověk skončí s dýkou v břicho nebo s jedem v ranním čaji. Ne že by jim snad něco z toho dokázalo *doopravdy* ublížit, ale nepřijemné to bylo.

Všichni blackwoodští studenti měli schopnost magicky se uzdravit, ale ze smrtelného zranění se mohli zotavovat klidně celé týdny. Někdy dokonce měsíce. Nikdo se nechtěl stát nešťastníkem, který stráví půl roku na ošetřovně v kómatu,

místo aby se soustředil na známky a zvyšoval si šanci na nominaci při Decenále.

Emilio byl tak ohromený pohledem na dvojici procházející hustou mlhou, až si vůbec nevšiml, že se Olivier začal přesouvat ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zavolal Emilio vyděšeným šepotem.

„Co myslíš? Jestli se ti dva hrnou do maléru, tak chci být u toho.“

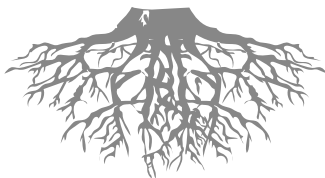
„Proč?“ zaúpěl Emilio.

Olivier zastavil ve vchodu a na patách se k němu otočil čelem. Uculil se na něj svým proslulým křivým úsměvem, který mu na tváři vykouzlil ďolíčky.

„Proč ne?“

Emilio by mnohem raději zůstal v útulném prostředí knihovny a učil se na zítřejší zkoušku, ale věděl, že Olivier nehodlá zůstat pozadu, a Emilio ho navzdory zdravému rozumu nemínil nechat jít samotného. A tak na sebe oba najednou pokývli, obrátili se ke dveřím a bok po boku vyrazili do noci.

3

IRENE

Irene Manette Bamfordová neměla s porušováním pravidel sebemenší problém. Vlastně zastávala pevný názor, že pravidla nejsou od toho, aby se dodržovala. Jedná se jen o jakési návrhy počínání, které je možné libovolně ohýbat a upravovat.

Jsou tvárné.

Poddajné.

Tak třeba takový zámek. Pokud ho někdo někam nainstaluje, je jeho záměrem zamezit ostatním ve vstupu. Nepsané pravidlo, kterým se Irene rozhodně nehodlala řídit, praví, že cizí zámek by se člověk neměl pokoušet otevřít. Že ten, kdo nemá k zámku klíč ani vlastnické právo, by neměl ohýbat kov pouhou jiskřičkou magie a dotykem prstu.

Jenže přesně to Irene právě prováděla.

Nebo se o to spíš snažila. Zdálo se totiž, že vedoucí koleje Calligan vyztužil kovový zámek nějakým ochranným kouzlem, které jí zabraňovalo dostat se k jeho fyzikálním vlastnostem.

Irene zachmuřila obočí a zatnula čelist, aby uvolnila tlak, který jí stoupal do spánků.

Když ochranné kouzlo nepovolilo, rozladěně spustila ruku.

Původně jasný a snadný plán bude muset být o něco komplikovanější, než doufala. Musí nejprve odstranit kouzelnou bariéru. Ne že by toho nebyla schopná – upřímně řečeno, neexistovalo mnoho věcí, které by Irene nedokázala. Ale čáry z oblasti obranné magie ji pramálo zajímaly. Zaujetí v ní probouzelo něco jiného – magie tělesná.

Taková, která rve končetiny a trhá maso.

Tenhle nešťastný obrat ve vývoji jí však k jejímu vzteku připomněl, že je nadmíru důležité, aby své zájmy rozšířila. K tomu, aby byla nejlepší, a Irene *musí* být nejlepší, totiž nestačí pouze ovládat dobře tělesnou magii. Bude si muset mistrovsky osvojit všechny nejrůznější formy magie vyučované na Blackwoodu, ať už je považuje za důležité, nebo ne. Pokud si chce zajistit nominaci na Decenále, musí se pojistit.

A zadání ztířejší zkoušky bylo přesně tou pojistkou, kterou Irene sháněla.

Jen kdyby tak dokázala otevřít ten zatracený zámek.

Už se chystala vyslat ke dveřím ohnivou kouli, když vtom se vzduch rozvlnil přítomností někoho dalšího. Na hrud' jí dosehl dobře známý tlak. Chloupky na krku se jí varovně vztyčily.

Nezaváhala.

Jediným rychlým pohybem vytáhla nůž připevněný u pasu a zabodla ho do břicha nic netušící studentce za svými zády. Dolehlo k ní zabublání nevěřícího výdechu a vtom už se pohledem setkala s párem známých zlatavých očí.

Masičiných očí.

„Jéje.“ Irene se vesele zachichotala. „Ajaj.“

„Ajaj?“ Masika ji provrtávala našťvaným pohledem. „*Bodlas* mě.“

Irene si povzdechla.

„No, přece jsem nevěděla, že jsi to ty.“

„Stejně nechápu, proč to s sebou musíš všude tahat.“ Masika si vytáhla nůž z břicha, až jí na vínové balerínky vyšplíchl proudy krve. Rána pod roztrženým svetrem se okamžitě začala hojit. „Očividně ti to nijak neprospěje. Celé mi to připadá spíš přehnaně na efekt.“

„Možná to žádnou zvláštní újmu nezpůsobí, ale pořád je to nepříjemnost.“ Irene vytrhla Masice nůž z rukou a zastrčila si ho zpátky do pouzdra u pasu. „A přece mě znáš, Masi. Mám ráda pořádné drama. Aspoň se něco děje.“

„Pravda, to máš.“ Masika podezíravě přesunula pohled medových očí ke dveřím do kanceláře. „Předpokládám, že se po večerce před Calliganovým kabinetem nepoflakuješ jen tak?“

„Nasadil na ten zámek nějakou energetickou bariéru,“ zabručela Irene. „Ten parchant je totálně paranoidní.“

„To nevím proč...“ Masika kmitla záěstím na znamení, že má Irene ustoupit. „Podívám se na to.“

Masika se s přimhouřenýma očima přiblížila k zámku, tmavě hnědá kůže jí zářila v jantarovém světle mnohoročného svícnu plápolajícího vedle. Zastrčila si za ucho jednu ze svých kudrlinek, kousla se do tváře a se zavřenýma očima pozvedla nataženou dlaň. Vyletěly z ní zlaté jiskry a jako obláčky prachu vířily vzduchem. Pableskující částičky se začaly spojovat do měňavě zlatavých vláček a omotávaly zámek.

„No prosím.“ Masika zvedla rty v úšklebku. „Calligan na to dal záludné molekulární kouzlíčko. Je trochu složitější než běžná energetická bariéra. Skládá se z několika vrstev. Jako by tu ochranu spletl do určitého vzorce.“ Oči měla stále zavřené a soustředěně špulila pusou. „Je to docela mazané.“

„Spíš otravné,“ zamručela Irene. „Každopádně já už jsem se přes to zkoušela dostat. Nebude stačit jen tak nějaká jednoduchá...“

„Hotovo.“

„Cože?“

Masika spustila ruku a opřela se o zárubeň. Mírně se zapotácela, po čele jí stekla krůpěj potu. Magie z ní vysála sílu – tak, jak tomu u blackwoodských studentů bylo vždyc-ky. „Prosím. Ochrana je pryč.“

Irene váhala, nechtěla si připustit, že její kamarádka kouzlo odstranila během několika vteřin. Věděla, že má Masika talent – obranná magie jí šla vždyc-ky –, jenže si neuvědomila, že je *až tak* dobrá. Zneklidňovalo ji to. A maličko ji to dokonce rozčilovalo.

Jejich přátelství fungovalo proto, že ani jedna nevyčnivala nad tou druhou. Co Masice příliš nešlo, v tom Irene vynikala. Tam, kde měla mezery Irene, excelovala Masika. Byla mezi nimi rovnováha, vzájemně se nezastiňovaly. Jenže Irene si nevzpomínala, jestli se jí Masika kdy zmínila o tom, že dokáže rozebrat vrstvené ochranné kouzlo, které ještě navíc vyčaroval jeden z vedoucích kolejí.

Irene cítila, že se rovnováha vychýlila, a vůbec se jí nelíbilo, na jakou stranu.

„Pěkná práce,“ prohlásila a dala si pozor, aby to vyslovila lehce. Postoupila kupředu a zatlačila prsty do dveří. Zpod kůže se jí vyrojily stříbrné střípky a vletly do zámku. V žilách jí probíhala magie, na hrudi jí bzučelo elektrické napětí. Uviděla atomy. Každá jednotlivá částička zámku zářila jako plamen svíčky. Stačilo jen posunout střed zámku mírně doleva... na vteřinku na dvě ho tam opatrně přidr-žet a...

Cvak.

Právě tak rychle, jak se jí hřejivost magie rozlila do žil, jí teď po páteři až do hrudi začal stoupat ledový chlad. Lehce se jí zatočila hlava. Rychle to ze sebe setřásla, na pocit po použití velkého množství magie byla zvyklá.

„Konečně,“ šeptla, když se dveře otevřely. Ohlédla se přes rameno na Masiku. „Jdeš se mnou?“

„To si vážně myslíš, že zítřejší zkouška u Calligana bude mít nějaký vliv na nominaci?“ zeptala se Masika s dopáleným povzdechem. „Kandidáta už určitě dávno vybrali.“

„Nechci nechat nic náhodě.“ Irene si zvědavě prohlížela otevřený zámek a v hrudi jí narůstaly pochybnosti. Odkašlala si a zkusila své štěstí. „No... a jak jsi to vlastně udělala?“

„Co?“

„Jak jsi odstranila to ochranné kouzlo?“ Irene pokynula ke klíče. „Zvládla jsi to za pár vteřin.“

„Cvičila jsem,“ vysvětlila Masika jakoby nic. „Vadí ti to?“

„Ne,“ odpověděla Irene. „Jen se ptám.“

To byla samozřejmě lež. Zcela jednoznačně jí to *vadilo*. Vždycky cvičily společně. Všechno dělaly společně. Bývaly nerozlučná dvojka. A teď si Masika cvičí bez Irene? Osvojuje si schopnosti, které jsou nad rámec Ireniných možností? To bylo znepokojivé. A Irene začala instinktivně cítit, že se za Masičinou maskou nenucenosti možná skrývá něco víc.

Nikdy nevěř lidem kolem sebe, ozval se jí v hlavě matčin hlas. Ani těm, které považuješ za přátele.

Irene už na matku myslela málokdy. Bylo to všechno dost dávno na to, aby se ze vzpomínek na ni staly jen bezvýznamné úlomky zastrčené někde na okraji mysli. Ale matčina slova k ní čas od času stále doléhala. To ona ji naučila, že musí zatvrdit své srdce a hlídat si city. Držet je pěkně na uzdě – daleko od těch, kteří by byli tak hloupí, aby se je pokusili použít proti ní.

Ve starém životě Irene matce zazlívala způsob, jakým ji vychovávala. Pořád na útěku. Bez ustání v pohybu. Nekončící řada plesnivých motelů a šmelení drog v zastrčených uličkách. Irene si častokrát přála, aby to mohly všechno nechat za sebou. Aby se někde usadily, možná dokonce aby se přestěhovaly do Koreje a žily v domě prarodičů pár mil od Soulu.

Nikdy tam nebyla, většinu dětství se s matkou harcovala po Nové Anglii za její nekonečnou šňůrou darmožroutských milenců. O rodině, od níž matka odešla, toho věděla pramálo. Za všechny ty roky se jí o příbuzných podařilo zjistit jen to, co mámě nevědomky uklouzlo, když se jí do žil rozlil heroin a rozvázal jí jazyk. Ale snila o nich. O tom, jak drží babičku za vrásčitou ruku a prochází s ní vysokou travou a lučným kvítím. O životě naplněném smíchem, v němž vládne bezpečí a jistota.

O životě daleko, předaleko od toho, který jediný znala.

Ale to byly sny malé holky. Hloupého, naivního děcka, které nedokáže přijmout realitu – před níž se nedá uniknout, ať se člověk snaží sebevíc. A navzdory přetrvávajícím dětinským fantaziím Irene velmi brzy pochopila, že se jí nikdy nepodaří utéct před životem, který jí matka připravila. Ten život měl totiž následky.

A ty ji přivedly sem.

„Tak na co čekáš?“ zeptala se Masika a přerušila tím Ireнины myšlenky. Luskla prsty a v natažené dlani se jí vzňal plamínek.

„Na nic.“

Irene strčila do dveří a za skřípění rezavých pantů váhavě vstoupila dovnitř. V kabinetu bylo šero, do místnosti pronikala jen bledá záře noční oblohy za okny a měkké světlo Masičina plamene. Nad vchodem se vznášela kouzelná lucerna, kterou Irene rozžala rychlým lusknutím prstů.

Stěny zdobily krajinomalby a zaprášené police přeplněné knihami v kožené vazbě a starodávnými svitky popisujícími iluzivní magii. Dokonce i vzduch byl prodchnutý dusivým pachem starých svazků.

„Měl by to mít někde na stole,“ mumlala si Irene pro sebe, zatímco prohledávala stohy papírů poházené po velké dřevěné desce uprostřed kabinetu.

„Taky by ses mohla třeba učit.“ Masika si pohrávala s plamínkem v dlani. „Možná by ti to prospělo.“

„Já se učím,“ zabručela Irene. „Ale potřebuju mít ještě nějakou výhodu. Každý potřebuje nějakou výhodu.“

„Strachuješ se kvůli Decenále.“

Jako náhlý poryv větru je ovanulo napjaté ticho. Irene celá ztuhla, ruce měla pevně přitisknuté k okraji psacího stolu. Cítila, jak ji přemáhají emoce, jak jí z útrob stoupá hněv a hrozí, že se bez zábran vyvalí ven.

Ostře se nadechla. A pro jistotu ještě jednou.

Klid, Irene. Máš to pod kontrolou.

„Já se... nestrachuju,“ vyslovila pomalu. „Není nic špatného na tom, být připravená. A jestli existuje možnost, že mezi mnou a mojí neomezenou mocí stojí tahle pitomá zkouška, tak ať.“

Masika přistoupila blíž. Irene ještě stále nevzhlédla, ale cítila, jak se jí ze strany do tváře zapichuje pohled kamarádkiných očí.

„Hele... Já to chápu. Decenále je důležité pro nás všechny. Samozřejmě bych taky chtěla, aby mě nominovali, ale...“ Masičin hlas se vytratil a ona tiše vydechla. „Je to o štěstí. Je nás tu tolik, co jsme talentovaní, co na to máme, ale...“

„Já na to mám.“ Irene udeřila pěstí do stolu. Na něm se s rachocením zapotácel kalamář a skutálel se na podlahu. „Nikdo si to nezaslouží víc než já. Nikdo se kvůli tomu tolik nenadřel.“

Zarazila se a zkoušela uklidnit dech. Přestávala se ovládat, přibližovala se svému hněvu, který žadonil, ať jej vypustí.

Dlouze vydechla, aby se upokojila, a konečně pohlédla Masice do očí. „A jestli si myslíš, že budu dalších deset let mrhat svým potenciálem... plýtvat svojí magií, dokud mě neodhodí do Éteru, abych tam po zbytek věčnosti sklízela paličaté duše... tak to mě očividně vůbec neznáš.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Masika měla v očích výraz, který Irene nedokázala tak docela rozklíčovat. Ale než kterákoli z nich stačila něco říct, Irene si čehosi všimla – velké obálky zastrčené ve štosu starých testů. S úlevou vydechla.

„Tady to je... Věděla jsem, že to najdu. Vážně... Calligan by si tu měl trochu poklidit. Je to tu jak...“

„Irene...“ Masika si odkašlala. „Snad pořád ještě nezvažuješ... tu *druhou* možnost, nebo jo?“

Irene překvapeně zamrkala. Tohle nečekala.

„Co?“

„Po minulém Decenále...“ spustila Masika pomalu a rozvážně. „Když nominovali Avery. Opila ses a začala jsi prohlašovat, že se přidáš k Demienům. Říkalas... *Budu radši, když mě celou spolknou stíny, než bych ztratila ještě další vteřinu tady.*“

Irene ztuhla. „To jsem nemyslela vážně.“

„To totiž nepřipadá v úvahu.“ Masika k ní popošla blíž. „Kdyby ses vzdala své lidskosti a začala používat magii stínů... mohlo by tě to zničit. Přece jsi o tom slyšela. Čím víc magie stínů Demieni použijí, tím méně zůstávají lidmi. A to nemluvím o tom, že bys přišla o všechno, co z tebe dělalo člověka, kterým jsi bývala, když jsi ještě žila.“

Masika neměla tušení, že to je *přesně ten důvod*, proč se chce Irene k řádu přidat.

„Měla jsem upito.“ Irene si povzdechla. „Říkat něco takového byla... chyba.“

„Přísaháš?“ Masice se trásl hlas. Tou otázkou projevila slabost. Věděla to. A přesto... nemohla jinak. Odhalila před Irene svou zranitelnost. Naservírovala jí své srdce na stříbrném podnose.

Irene spolkla výčitky svědomí. „Přísahám.“

Nechtěla své jediné kamarádce lhát, ale neměla na výběr. Masika už kvůli řádu Demienů kdysi o někoho přišla, dávno předtím, než se Irene do Blackwoodu vůbec dostala. Ta tušila jen málo o tom, co se mezi těmi dvěma stalo, za všechny ty roky z Masiky vytáhla jen útržky informací, ale podrobnosti zůstávaly nejasné. Irene věděla pouze to, že Masika měla kdysi někoho ráda a řád Demienů jí tu osobu vzal.

Takže pokud Masika někdy zjistí, že Irene ve skutečnosti vstup do řádu Demienů zvažuje... nikdy jí to neodpustí.

Masika se u té záležitosti našťěstí dlouho nezdržela. Zničehonic se naklonila kupředu, jako by ji něco překvapilo. „Kam to proboha jdou?“

„Kdo?“

Masika přispěchala k oknu. „To je Olivier. Utíká s tím nováčkem k hlavní bráně.“

Irene pokrčila rameny. „No a?“

„Jak *no a*? To mi chceš tvrdit, že tě vůbec nezajímá, kam mají takhle pozdě v noci namířeno?“

„Nemám potřebu zabývat se Olivierovými eskapádami.“

„Jasně.“ Masika se uchechtla. „Ty se radši vloupáváš do kabinetů a kradeš tajné složky.“

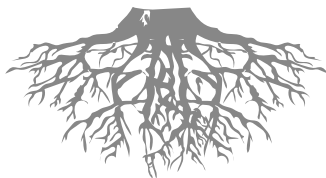
„Přesně tak.“

„Dobře... ale co když to je něco, co se tě nějak týká?“

To Irene zaujalo. „Co třeba?“

„Já nevím.“ Masika otevřela okno a přehodila přes rám jednu nohu. Jantarové oči se jí ve stříbřité nebeské záři blyštěly. „To se dá zjistit jediným způsobem.“

4

AUGUST

Augustinu Hughesovi nebylo radno věřit. Byl krutý. Chladný. Lidé uhýbali před jeho pohledem. Ostatní studenti se před ním vždy rozutekli jako švábi a sklonění nad učebnicemi si o něm špitali na chodbách. Říkalo se, že jeho duše je v podstatě vrostlá do zdí Blackwoodské akademie. Prý už je tu tak dlouho, že se sám sobě zcela ztratil a uvázl v nitru očiště.

A přesně tak to August chtěl.

Být obávaný s sebou neslo jisté výhody. A rozhodně to bylo lepší než nechat se litovat. Takže ačkoli většina zvěstí, které kolovaly Blackwoodem, nebyla pravdivá, August se s jejich vyvracením nenamáhal. Spíš je podporoval. Přál si, aby ho lidé nechali na pokoji. Aby se k němu příliš nepřibližovali. Vlastně by neměl nic proti tomu, kdyby ho považovali za samotného ďábla. A byl si celkem jistý, že se mu takové přesvědčení podařilo utvrdit v každém z Blackwoodu.

Tedy, *téměř* v každém.

Pak tu byla Wren Loughtyová.

Samolibá, nesnesitelná, pedantská Wren, která tančila mezi zdmi akademie s tou svou andělskou září. Ač se na začátku sebevíc snažil její neutuchající sebevědomí zlomit, Wrenin názor na sebe samu zůstával stejně neotřesitelný jako její morálka. A přestože se díky vzájemnému hašteření a vražedným hrátkám nenudil, začínal si uvědomovat, že ta holka má možná šanci získat nominaci.

A to by byl *skutečný* problém.

Ne snad, že by jí přál neúspěch. Naučil se ji... tolerovat. A ačkoli by to nikdy nepřiznal nahlas, věděl, že nikdo by nebyl lepším Povýšeným než Wren. Mezi akademickou elitou by vynikala. Snad by jí na hlavu nasadili i svatozář. Jenže to neměnilo nic na tom, že pouhá její přítomnost ohrožovala všechno, na čem pracoval.

August ve skutečnosti neměl zájem stát se Povýšeným. A rozhodně mu nezáleželo na akademickém úspěchu. Dobírat si Wren v těch jejích hloupých pŕůtkách byl však jediný způsob, jak odvracet její pozornost. Jak zamezit tomu, aby odhalila, o co mu jde *doopravdy*. A August si teď víc než kdy dřív uvědomoval, že si ji musí držet od těla. Že musí pro její vlastní dobro posílit tu zeď, která mezi nimi stojí.

Tak... proč jí sakra nabídl, aby šla s ním?

To rozhodnutí bylo pošetilé. Sobecké. To si uměl přiznat. Uvědomoval si, že na sobě začali být podivně závislí, že je k sobě pudí jakýsi zvláštní magnetismus. Ale nedokázal si pomoci. Cítil, že je k ní nevysvětlitelně *přitahován*. Přivádělo ho to k šílenství.

„Nechtěl bys mñ dupat?“ sykla na něj Wren, když pocho-
dovali hustou mlhou. „Nejsi zrovna dvakrát nenápadný.“

August se na ni ani nepodíval. „Možná kdyby sis na chvíli přestala stěžovat, všimla by sis, že kolem sebe máme zvukovou bariéru.“

„Zvukovou...“ Wren se zajíkla. „Aha.“

„To sis vážně myslela, že bych se nijak nepojistil?“ Vztáhl ruku a přejel s ní po okraji bariéry. Ve vzduchu se rozvlnil štít z modrého světla. „Nemusíš si lámat tu svoji hezkou hlavíčku. Nikdo nás neslyší.“

„Hele,“ zamumlala Wren, zatímco si pohrávala se špičkou copu, „to už je dneska v noci podruhé, cos o mně řekl, že jsem hezká. Dej si pozor, Auguste. Někdo by tě mohl obvi- nit, že jsi do mě tak trochu zamilovaný.“

Zachechtal se. „Nebylo by to přesně to, co chceš?“

Dobíravý úsměv na Wrenině tváři ztvrdl a ona se zakabonila. „Nemluv jako arogantní blbec.“

August upřel pohled vpřed.

„Tak mě nepokoušej.“

Procházeli východní stranou kampusu, kde cestu zdobily kamenné sochy a lavičky z tepaného železa. Po celém obvo- du rostly husté keře poseté kvítky ve zvláštních odstínech temně švestkové a svítivě modré – prvosenky, vilíny, tulipá- ny a lilie. Šedivý mlžný opar každým okamžikem houstl, až si nakonec August neviděl ani vlastní ruce.

Hlavou se mu mihla letmá vzpomínka.

Ve vysoké trávě se válela hustá mlha. Na vršku kopce stála velká usedlost, po červených cihlách se plazily trnité šlahou- ny obsypané divokými květy. Byl to dům, ne domov. Mezi jeho velkolepými zdmi neproudila žádná vřelost, základy nedrže- la pohromadě žádná láska. Byla to pevnost... klec.

Ale přesto zažíval i okamžiky radosti. Měl na světě dva lidi, na něž se mohl spolehnout. Matku. Sestru. Dvě tlukoucí srdce jeho rodiny, tmel, díky němuž se myšlenky na štěstí ne- vzdával tak docela.

Na kůži ho šimraly paprsky brzkého rána. Mezi prsty mu svištěla orosená stébla trávy.

Zahlaholil za ním sestřin hlas. „Augustine! Zpomal!“

Ohlédl se přes rameno. Do tváře jí vlály tmavé vlasy a v hrdle jí zvonil smích. Několik kroků za sestrou se procházela matka, klidně je pozorovala s rukama spojenýma na břiše. Mírně se usmívala. Ačkoli byl August ještě malý, nic než chlapec, tušil, že tento okamžik prchavého štěstí znamená pro jeho matku všechno.

A přestože to nikdo z nich nikdy nevyslovil, on to věděl.

Byli si vzájemně vším.

Odehrálo se to tak dávno, že vzpomínka už začínala blednout, její okraje se třepily. Ne tak, jak vzpomínky mizely kvůli Zapomínání, kdy úplně zanikaly, dokud nezbylo nic než temnota, ale tak, jak se vzpomínky vždycky s časem vytrácejí. Jak slábnou. Vzdalují se. Jako bychom pozorovali život někoho jiného.

Ale navzdory tomu všemu se k ní část jeho já stále upínala. V zoufalé snaze přidržel se něčeho živoucího a skutečného.

Něčeho jiného, než bylo to, čím se stal.

„Auguste.“ Z myšlenek ho vytrhl Wrenin hlas. „Kam vlastně jdeme?“

Procházeli kolem dobře známých vysokých cihlových zdí knihovny. Jednalo se o největší budovu v kampusu, po jejíchž bocích se vinula hadovitá réva až nahoru ke skleněné kopuli. Po stranách vchodu se tyčily čtyři korintské sloupy a po každém z nich se plazila všudypřítomná zeleň, která pohlcovala všechny blackwoodské stavby.

„V Bonestrodu se dá vylézt na střechu.“

Wren se zničehonic zastavila. „Ale... Tam mají přístup jenom učitelé.“

„A to je problém?“

Wren si odfrkla. „Jasně že to je problém! Mohli by nás vyřadit z Decenále, kdyby nás chytili. Vykrást se ven po večerce,

to je jedna věc. Ale vloupat se do budovy učitelského sboru noc před Decenále je zkrátka a jednoduše neuvážené. A to i na tebe.“

„Ale no tak, Loughyová. Kde je tvůj smysl pro dobrodružství?“

„Těžko říct.“ Wren pokrčila rameny. „Asi jsem ho nechala tam, kde ty sis odložil zdravý rozum.“

August potřásl hlavou. Jestli Wren nechce jít, tak fajn. Čím dál se od ní bude držet, tím líp. Ale jakmile se vzdálil na dva kroky, uslyšel za sebou hlasité, nezaměnitelné zaúpění, po němž následovaly zdráhavé kroky.

Rty se mu zkroutily do úšklebku. „Věděl jsem, že neodoláš.“

„Ale, nech si to.“

Šli ještě nějakou dobu, kolem studentských kolejí a po šterkové cestě lemované duby, až nakonec dorazili k obávané Bonestrod Hall. Stála stranou od ostatních budov, blízko hlavní brány. Schodiště vedlo ke klenutému vchodu se zaslým pozlaceným nápisem BONESTROD, kolem jehož písmen se ovíjely silné šlahouny. Wren za Augustovými zády váhala, ale on šel stále vpřed a už se nataženou rukou blížil ke dveřím.

„Počkej!“

August se ohlédl. „Co zase?“

Wren naprázdno otevřela a zase zavřela ústa, oči jí kalil zvláštní výraz.

„Já jenom...“ Roztřeseně si vydechla. „Buď opatrný.“

August se zarazil, překvapilo ho, s jakou upřímností to vyslovila. V hrudi se mu rozlil zvláštní pocit naděje, ale rychle ho zaplašil, potlačil ty směšné emoce a úsečně přikývl.

„Jako vždycky.“

To kouzlo si kvůli dnešní noci procvičoval celý týden. Na dveřích spočívala složitá obranná bariéra, ale nebylo to nic,

co by s trochou trpělivosti nedokázal odstranit. Z konečků prstů mu vylétly zlatavé jiskry, chvíli se točily kolem zámku a pak pronikly do klíčové dírky. August zatnul zuby, aby překonal napětí, které mu pronikalo tělem a drželo ho ve svém železném sevření. O tři vteřiny později se ozvalo uspokojujivé cvaknutí a zámek se otevřel.

August pocítil neklamnou vlnu vyčerpání, ale rozhodl se ji nevnímat a obrátil se na Wren.

„Ohromilo tě to?“

Zavrtěla hlavou a potlačila úsměv.

„Ani omylem.“

Vstoupili dovnitř a dali si záležet, aby za sebou dveře zavřeli bez klapnutí.

„Proboha, tady to páchne jako mokré ponožky.“ Wren si zakryla nos dlaní a svráстила obočí. „Máš něco proti tomu, vzít to rychle?“

August přikývl. „Pojď za mnou.“

Pospíchali hlavní halou a prodírali se hromádkami prachu a tlustými větvemi, které se sem proplazily okny. Podlahová prkna byla ztrouchnivělá a vetchá, s každým krokem jim pod nohama křupaly kousky dřeva. Kromě zlověstného tikotu vzdálených stojacích pendlovek je obklopovalo pronikavé ticho, hustá *nicota*, ze které šel Augustovi mráz po zádech.

Došel pod točité schodiště u zadního konce budovy a krátce se ohlédl přes rameno.

„Pospěš si.“

Wren se zastavila dole pod schody. „Počkej. Ani jsi mi neřekl, jak ses o tom vůbec dozvěděl.“

„Mám svoje způsoby.“ August si položil ruku na zábradlí a udělal první krok. „Co kdyby sis ty otázky schovala na potom a šla pěkně za mnou jako hodná, malá...“